

РЕШЕНИЕ

№ 256

гр. София, 16.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 22.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7163** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост е образувано по жалба на Г. С. Д. и М. И. В. срещу Заповед № РД-09-254/03.08.2011г. на кмета на район „Л.” – Столична община.

Ответникът изразява становище за недопустимост на оспорването от страна на М. В. и за неоснователност на жалбата на Г. Д..

От фактическа страна.

Със Заповед № ЖН-04-Г-009/17.11.2005 г. на кмета на район „Л.” – СО оспорващият и неговият син С. Д. са настанени в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], жил. блок № 404, вх. В, ет. 7, ап. № 60, актувано с представения по делото Акт за общинска собственост № 6731/2005 г. на район „Л.”. Въз основа на заповедта на 16.01.2006 г. е сключен и безсрочен договор за наем. На 08.06.2011 г. кметът на района е издал Заповед № РД-09-180, с която, на основание чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗОС, е отменил заповедта за настаняване и е прекратил наемното правоотношение с Д.. Заповедта е съобщена на нейния адресат на 09.06.2011 г., като не са налице данни да е била оспорена по съдебен ред.

Предмет на обжалваната в настоящото производство заповед е нареденото, на основание чл. 65, ал. 1 и 2 от ЗОС, изземване на общинското жилище. Актът е мотивиран с липсата на правно основание за държането на имота.

От правна страна.

Жалбата на М. И. В. е недопустима. Тя не е страна по наемното правоотношение, нито е член на семейството или домакинството (дефинирани в § 1, т. 1 и 2 от ДР на Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община) на титуляра на настанителната заповед, поради което и не е легитимирана да обжалва както акта за прекратяване на правоотношението, така и заповедта за изземване на общинския имот. Съдебното производство в тази му част следва да бъде прекратено на основание чл. 159, т. 4 от АПК.

Оспорването на Г. Д. е допустимо, но неоснователно.

Предпоставките, обуславящи възникването на правомощието за изземване на общинско жилище са следните: имотът да е общинска собственост и да е налице някое от алтернативно уредените в чл. 65, ал. 1 от ЗОС основания – имотът да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала.

Извън предмета на спора е първата предпоставка, свързана със собствеността на имота, която се удостоверява с представения от ответника акт за общинска собственост. Противоречието в твърденията на страните е относно въпроса дали е отпаднало основанията за държане на жилището. И. на правото да се държи имота е облигационното отношение, възникнало от настанителната заповед. Прекратяването на наемните правоотношения, чиито обекти са общински жилища, се извършва с нарочна заповед на административния орган – чл. 46, ал. 2 от ЗОС. В случая прекратяването на наемното правоотношение е разпоредено със Заповед № РД-09-180 от 08.06.2011 г., която е била редовно съобщена на жалбоподателя. С изтичането на 14-дневния срок за съдебно оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК тя е влязла в сила. Съдът е длъжен да зачете нейното действие и не може да се произнася инцидентно по законосъобразността ѝ, тъй като тя е подлежала на самостоятелна съдебна проверка (чл. 46, ал. 5 от ЗОС).

Стабилизирането на акта за прекратяване на наемното правоотношение е преклудирало и възможността за осъществяване на контрол върху основанията, обусловили издаването му, т.е. дали действително са били налице неплатени суми за консумативни разходи за релевантния период. По тази причина доводите, свързани с изпълнението на задълженията на наемателя, са неотнормирани към предмета на доказване по настоящото дело. Последицата от влизането в сила на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение е отпадането на правното основание за държането на имота, а това е и материално-правната предпоставка да се упражни правомощието по изземването му. Без правно значение за законосъобразността на обжалваната заповед е обстоятелството, че след прекратяването на правоотношението наемодателят е приел извършените плащания по наемния договор. След като действието на договора е преустановено, внесените суми за наем представляват обезщетение за периода на ползването на имота при несъществуващо правно основание за държането му.

При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка не се констатираха други основания за отмяна на заповедта.

Изложеното мотивира съда да прекрати производството в недопустимата му част и да отхвърли оспорването в останалата.

Воден от горното и на основание чл. 159, т. 4 и чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен

съд–София-град

Р Е Ш И :

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по отношение на М. И. В..
ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Д. срещу Заповед № РД-09-254/03.08.2011 г.
на кмета на район „Л.” – Столична община.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено, а в частта, с която е прекратено производството по делото, имаща характера на определение – в 7-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: